

Η ΚΑΛΠΗ ΘΥΜΙΖΕΙ ΠΟΡΤΑ ΑΠΟ ΜΑΝΤΡΙ...

Κατά κανόνα στον ελλαδικό χώρο οι πολίτες καλούνται στις κάλπες περίπου κάθε 4 χρόνια να επιλέξουν τον ηγέτη της προτίμησής τους. Η περιοδικότητα των εκλογών καθώς και οι όροι διεξαγωγής τους ρυθμίζονται από το κράτος καταπώς βολεύει τις εκάστοτε εξουσίες.

Για μας είναι ξεκάθαρο ότι η ψήφος και οι κάλπες είναι άλλος ένας τρόπος εδραίωσης της κυριαρχίας και συντήρησης του υπάρχοντος. Οι εκλογές νομιμοποιούν θεσμικά και κοινωνικά τον ρόλο του πολίτη-ψηφοφόρου καθώς και τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις που φέρει ως τέτοιος. Μεσω (και) αυτής της επιλογής είναι μέτοχος-συνένοχος ενός γενικευμένου μοντέλου εκμετάλλευσης το οποίο συγκεκριμενοποιείται αργότερα σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας, η οποία και χαρακτηρίζεται από λογικές ανάθεσης, αντιπροσώπευσης καθώς και μια μορφή πελατειακών σχέσεων οι οποίες προβάλλονται ως αξιακές και αναπόφευκτες. Επικυρώνει έτσι την πίστη του απέναντι στην κοινοβουλευτική δημοκρατία και τα προνόμια που προσέφερε ως σήμερα.

Η καθημερινή επίθεση των αφεντικών έχει δημιουργήσει μια άθλια κοινωνική συνθήκη, την οποία το πολιτικό σύστημα καλείται να διαχειριστεί ως μοναδικός αρμόδιος αποκλείοντας έτσι τα υποκείμενα που την βιώνουν, εργάτες ντόπιους και μη, φοιτητές, έφηβους.

Τα τελευταία χρόνια το κράτος αδυνατεί να προσφέρει τα προνόμια που έδινε απλόχερα μετά την μεταπολίτευση. Σε αυτά τα πλαίσια τα ποσοστά της αποχής τα τελευταία χρόνια ολοένα αυξάνονται. Παρόλα' αυτά δεν έχουμε την ψευδαίσθηση ότι η τάση αυτή οφείλεται μόνο στην αγωνιστική διάθεση των υποκειμένων. Οι πελατειακές λογικές που κυριαρχούσαν και οι οποίες καθιστούσαν τα ρουσφέτια ως ανεπίσημο αλλά βασικό τρόπο παροχής προνομίων αδυνατεί να εκπληρωθεί από τους κάθε λογής αντιπροσώπους του κρατικού μηχανισμού. Η πρακτική «ψήφισε με και θα βολέψω εσένα/το γιο σου/τη κόρη σου» είναι πλέον ασύμφορη. Κατ'αυτό τον τρόπο η ψήφος χάνει την 'ανταλλακτική' της αξία.

Παράλληλα το κομματοκεντρικό σύστημα φαντάζει απωθητικό. Διάφορες κοινωνικές τάσεις έχουν συνδέσει τα κόμματα με λογικές συντεχνιακής διεκδίκησης και πολιτικής ιδεολογικής καθαρότητας. Επίσης σε μεγάλο βαθμό η αποχή οφείλεται στην απάθεια και στον ατομικισμό. Η βαθύτερη ιδεολογία του καπιταλισμού, η ιδεολογικοποίηση της απραξίας και της υποτέλειας υποδεικνύουν την αποχή από κάθε πολιτική και συλλογική διαδικασία. Εκπρόσωποι αυτής της τάσης οι γνήσιοι μικροαστοί κανίβαλοι οι οποίοι θα βρουν την εκάστοτε λύση ατομικά και με οποιοδήποτε τρόπο. Όσοι αγωνίζονται εξωθεσμικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και τις διάφορες εκφράσεις του παρατηρούν ότι οι εκλογές κάθε άλλο παρά κινηματική διαδικασία είναι. Ιστορικά παραδείγματα καθώς και η σύγχρονη πραγματικότητα δείχνουν ότι όποτε υπάρχει διάχυση εξεγερσιακών πρακτικών και λογικών οι αριστεροί και μη επαγγελματίες συνδικαλιστές τρέχουν στο όνομα των εκλογικών αποτελεσμάτων να τις μεσολαβήσουν. Οι εκλογές είναι άλλη μια κρατική πρακτική ελεγχόμενης ακίνδυνης εκτόνωσης. Το κίνημα ετοιμοθάνατο κάθε φορά εναποθέτει τις ελπίδες του στις κάλπες.

Στις τελευταίες εθνικές εκλογές υπήρχε το δίλημμα ΝΔ ή ΣΥΡΙΖΑ παράλληλα η άνοδος της Χρυσής Αυγής έμοιαζε να θέτει το ζήτημα πιο επιτακτικά. Επίσης η κρίση και η οικονομική κατάσταση της χώρας μαζί με ένα κάρο φωτεινές λεζάντες και χαρούμενα φόντα προσπαθούσαν να δώσουν την εντύπωση πως η φετινή ψήφος θα επηρέαζε την πολιτική πραγματικότητα.

Το δίπολο ΝΔ-ΠΑΣΟΚ μετασχηματίστηκε στο ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ με τη διαφορά ότι ο τελευταίος δεν είχε την πιθανότητα να κυβερνήσει αφού δεν είχε καμία επιρροή στις εξουσίες (δικαστική-εκτελεστική) και στη διοίκηση. Το κράτος πριμοδοτεί και διαφημίζει τους φασίστες και όλα βαίνουν καλώς.

Αντίστοιχου τύπου πανηγύρι-εκλογές έχουμε και στα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Ο φοιτητικός τρόπος ζωής βασικά προστάζει ταξίδια, εκδρομές, νυχτερινή διασκέδαση, κοινωνικότητα. Αυτήν την ανάγκημαζιμέκάποιες διευκολύνσεις (σημειώσεις, εργασίες, πληροφορίες) έρχονται να καλύψουν οι παρατάξεις, έχοντας και οικονομικό όφελος φυσικά. Οι συγκεκριμένες ευαγγελίζονται ότι είναι ανεξάρτητοι πολιτικοί φορείς χωρίς κομματικές οργανώσεις. Στην πραγματικότητα όμως είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τους αντίστοιχους κομματικούς μηχανισμούς. Στο πανεπιστημιακό χώρο γαλουχίζονται οι αυριανοί ψηφοφόροι και το μελλοντικό στελεχιακό δυναμικό των κομμάτων. Και σε αυτήν την περίπτωση οι σχέσεις ψηφοφόρου-αντιπρόσωπου συντηρούνται με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή τη ρουσφετολογία και τις στείρες πελατειακές σχέσεις, αναπαράγοντας έτσι τις εξουσιαστικές σχέσεις και προετοιμάζοντας έτσι τον μελλοντικό ψηφοφόρο-υποκείμενο για τη συνέχεια της ζωής του.

Οι εκλογές επικυρώνουν την ύπαρξη των παρατάξεων στη σχολή και το αντίστροφο εφόσον εξυπηρετούν και καλύπτουν φοιτητικά συμφέροντα και ανάγκες. Φτιασιδώνουν έτσι την υπάρχουσα φοιτητική κουλτούρα με όλα τα απαραίτητα με κάθε μέσο και τρόπο. Φυσικά μεγάλο στοίχημα για κάθε παράταξη δεν είναι μόνο οι εκλογές από τις οποίες βγάζουν επιπλέον χρήματα ανάλογα με το εκλογικό αποτέλεσμα, καθώς όλο το "παιδομάζωμα" ξεκινάει από τις εγγραφές κι όλες των πρωτοετών φοιτητών χρησιμοποιώντας όλους τους παραπάνω τρόπους συν το έξυπνο "πλασάρισμα" (συχνά άπλετου σεξισμού) για να συντηρήσουν τα μαγαζάκια τους. Τα μαγαζάκια τους δίνουν καθημερινή μάχη για την κυριαρχία τους στο πανεπιστήμιο όλο το χρόνο από τις εγγραφές μέχρι την ώρα της κάλπης.

Αντιπαραθετικά, με τα φοιτητικά και εκλογικά πρότυπα προτάσσουμε την συλλογική και πολιτική απαξίωσή τους. Μόνο η αυτοοργάνωση των φοιτητών ενάντια και μακριά από φοιτητοπατέρες, γραφειοκράτες, επαγγελματίες επαναστάτες και τον στείρο ακαδημαϊσμό μπορούν μαζί με όπλα της αυτοδιάθεσης και της αλληλεγγύης να δημιουργήσουν ένα δυναμικό και ένα αυτοθεσμιζόμενο κίνημα. Με αυτοοργανωμένα εγχειρήματα εντός και εκτός πανεπιστημίων να ξαναπάρουμε ότι μας έχουν κλέψει πίσω... την ζωή μας στα χέρια μας!

...ΚΑΙ ΟΙ ΨΗΦΟΦΟΡΟΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

